

**ΜΕΤΑ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
1935**

**ΕΘΝΟΜΕΡΙΣ
"ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ"
ΑΘΗΝΑΙ**

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ...

Τοῦ κ. Κ. ΒΟΒΟΛΙΝΗ

Ο κλητήρας ὤρμησε μέσα στο γραφεῖο τῆς συντάξεως, μέ τέτοια ἔκφρασι στο πρόσωπο πού δέν μπορούσε κανείς νά καταλάβῃ, ἂν ἔδειχνε ἀπερίγραπτη φρίκη ἢ ὑπέρτατη χαρά.

—Κύριε διευθυντά, εἶπε, παίρνοντας τώρα ὕψος ἀνθρώπου, πού μεταβιβάζει τήν πιό σπουδαία ἔκθεσι τῆς ἡμέρας. Τηλεφωνοῦν ἀπό τόν "Ἅγιο Ἀνδρέα ὅτι ἔγινε ἐκεῖ ἕνα πρωτοφανές ἔγκλημα. Πιό φοβερό ἀπό τό κακούργημα τῆς Φούλας καί τῆς Κάστρου.

Κι' ἀνέφερε τό ὄνομα ἑνός γνωστοῦ δικηγόρου, ὁ ὁποῖος τηλεφωνοῦσε ἀπό τήν ἐκεῖ ἔπαυλί του γιά νά «ἐξυπηρετήσῃ τήν ἐφημερίδα».

—Δώσε τή γραμμή μέσα· εἶπε ψυχρά ὁ διευθυντής, ὑψώνοντας τό ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου τοῦ γραφείου του.

Μετά τά τυπικά «καλησπερίσματα» μέ τόν δικηγόρο φίλο τῆς ἐφημερίδος — ἡ ὥρα ἐπλησίαζε τά μεσάνυκτα — καί τίς προκαταβολικές εὐχαριστίες γιά τό συγκινητικόν ἐνδιαφέρον του, ὁ διευθυντής ἐζήτησε περισσότερες πληροφορίες.

—Μά τί ἀκριβῶς συνέβη; ρώτησε.

—Κάτι τρομερό... ἀπάντησε ὁ πληροφοριοδότης. Μιά πεθερά ἐσκότωσε τοὺς δυό γαμπρούς της, καί κατόπιν βοηθουμένη ἀπό τίς κόρες της, τοὺς ἐτεμάχισε. Τοὺς ἔκανε χίλια κομμάτια μ' ἕνα τσεκούρι. Αὐτά εἶναι ὅλα πού ξέρω πρὸς τό παρόν.

Τό πρόσωπο τοῦ διευντοῦ — ἀνθρώπου πού καί μιὰ σταγόνα αἵματος ἂν ἔβλεπε θά λιποθυμοῦσε — φωτίσθηκε ἀπό χαρά. Τό ἔγκλημα αὐτό ἐρχόταν σάν... λουκουμι. Οὔτε μιὰ μύτη δέν εἶχε ἀνοίξει τίς ἡμέρες ἐκεῖνες κι' ὁ κόσμος δυσανασχετοῦσε. Εὐχαρίστησε καί πάλι τόν «καλὸ φίλο» καί φώναξε δύο συντάκτες.

—Προσέξτε, τοὺς εἶπε ἀφοῦ τοὺς ἀνέφερε τήν ὑπόθεσι στίς γενικές της γραμμές. Πρόκειται περὶ μεγάλης ἐπιτυχίας. Θά φύγετε ἀμέσως γιά τόν "Ἅγιο Ἀνδρέα. Μὴ σᾶς ξεφύγει λέξις. Καί πρὸ παντός νά φροντίσετε νά βρῇτε πολλές καί καλές φωτογραφίες, δραστῶν καί θυμάτων.

Πάρτε ένα αυτοκίνητο και σπεύσατε. Μή σταθίτε πουθενά. Τις φωτογραφίες να τις στείλετε άμέσως με το ταξί και κατόπιν να κάνετε ρεπορτάζ. Θά μου τηλεφωνήτε συνεχώς.

Παρ' όλη ως τόσο τη βροχή αυτή των εντολών, ο διευθυντής δέν έλυσμόνησε ν' άνοιξη το πορτοφόλι του και να δώση ένα χιλιάρικο στους «άπεσταλμένους» του γιατί, όπως κι' δυό είχαν προφθάσει να δηλώσουν άπ' την άρχη... κατά σύμπτωσιν—περίεργο πράγμα!—δέν είχαν μαζί τους «ψιλά» εκείνο το βράδυ.

—Έμπρός μάρς· χωρίς χρονοτριβή διέταξεν ο διευθυντής.

Τά σκαλοπάτια του γραφείου τά κατέβηκαν οι συντάκτες τέσσερα-τέσσερα. Στο δρόμο βγήκαν σάν σίφουνας. Σταμάτησαν το πρώτο ταξί που πέρασε, ρώτησαν τον σωφέρ αν έχη αρκετή βενζίνη και γερά λάστιχα και πήδησαν μέσα δίνοντάς του την έντολή να τραβήξη προς τόν "Άγιο Άνδρέα. Το αυτοκίνητο πήρε την λεωφόρο Κηφισιάς και σέ λίγο κυλούσε στον δρόμο των Μεσογείων.

—Γρήγορα! Γρήγορα! φώναζαν κάθε τόσο οι συντάκτες.

Ο σωφέρ έβαλε τά δυνατά του, χωρίς όμως να παραλείψη να ρωτήση τους παράξενους πελάτες του γιατί ή τόση βιασύνη τους.

—Μήπως γεννῶ ή γυναϊκά σας; Ρώτησε τόν ένα άπ' τούς συντάκτες, αυτόν που τόν έβίαζε περισσότερο.

—Γρήγορα! ύπήρξεν ή άπάντησις.

Και τό αυτοκίνητο έκανε φτερά.

Σέ μισή ώρα στάθηκε μπρός άπ' τόν άστυνομικό σταθμό του "Αγίου Άνδρέα. Σκοτάδι πίσσα βασίλευε. Τά παράθυρα του σταθμού ήσαν κατάκλειστα, κι' ή πόρτα τό ίδιο. "Ενα-δυο-δέκα γερά κτυπήματα στην πόρτα, είχαν ως άποτέλεσμα τό ξύπνημα του... διανυκτερεύοντος χωροφύλακος.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε μόλις άντίκρουσε τούς αγωνιώντας συντάκτας.

—"Ηρθαμε γι' αυτό τό έγκλημα. Την κακοϋργα πεθερά!

Ο χωροφύλακας τούς κοίταξε καλά-καλά, κατόπιν έξυσε τό κεφάλι του συλλογισμένος και τέλος έδέησε να πῇ:

—"Α! γιά εκείνο τό έγκλημα; Ναι, άκουσα κι' έγώ. Μά δέν έγινε έδω, έγινε στην Ραφίνα.

—Σείς που τό μάθατε; τόν ρώτησαν.

—"Απ' τόν ύπηρέτη ενός δικηγόρου, που μένει κοντά στην παραλία. Το άκουσε που τό έλεγε ο κύριός του. "Ηλθε έδω γιά να μέ ρωτήση κι' αυτός. Μου είπε όμως ότι ύστερα άπ' τό έγκλημα ή πεθερά κρεμάστηκε μόνη της κι' ότι ή μιá κόρη της τρελλάθηκε!

“Ὡστε, λοιπόν, ἦταν ἀλήθεια... Κι’ εἶχαν πάρει μιά... τρομάρα, οἱ ἀπεσταλμένοι, μὴ τυχὸν ἐπρόκειτο περὶ φάρσας. Χωρὶς πολλὰ λόγια, πήδησαν πάλι στὸ αὐτοκίνητο καὶ πέρνωντας μαζὺ τους καὶ τὸν χωροφύλακα—ἤθελε ὅπως τοὺς εἶπε ὁ ἴδιος νὰ κάνῃ μιά «ἐπιτόπια ἔρευνα»—διευθύνθηκαν στὴν ἑπαυλὶ τοῦ δικηγόρου.

—Δὲν θάταν ἄσχημα, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, νὰ πάρουμε μαζὺ μας καὶ τὸν δικηγόρο σκέφθηκαν.

‘Ο «φίλος δικηγόρος» καθόταν στὴ βεράντα τῆς ἐπαύλεως του καὶ μὲ πολλὴ χαρὰ δέχθηκε τοὺς δύο δημοσιογράφους.

—“Ἦρθατε κι’ ὅλας βρὲ θηρία; τοὺς εἶπε σὲ τόνο... θαυμασμοῦ.

—...Νὰ σὰς πάρουμε γιὰ νὰ πᾶμε μαζὺ στὴν Ραφίνα. Ἐκεῖ ἔγινε τὸ ἔγκλημα, ποὺ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς τηλεφωνήσετε· ἀπάντησαν οἱ συντάκτες.

‘Ο καλὸς φίλος κολακεύθηκε—ἐκολακεύετο ἀκόμη πιὸ πολὺ ὅταν οἱ δημοσιογράφοι τὸν ἔλεγαν «συνάδελφο» γιὰτὶ ὅπως δὲν ἔπαυε νὰ λήη, ἀπ’ τὴ δημοσιογραφία ἄρχισε κι’ αὐτὸς τὸ στάδιό του—καὶ εἶπε σὲ σοβαρὸ καὶ κάπως ἐμπιστευτικὸ ὕφος:

—Ξέρετε; Σὲ καμμιά ἄλλη ἐφημερίδα δὲν τηλεφώνησα, ἐνῶ συνδέομαι μὲ ὅλους τοὺς Διευθυντάς. “Ἦθελα νὰ ἐξυπηρετήσω μόνο τὴν δική σας ἐφημερίδα.

Καινούργιες εὐχαριστίες καὶ καινούργιο ξεκίνημα τοῦ αὐτοκινήτου «όλοταχῶς»—ὅπου ἐκτὸς τοῦ χωροφύλακος ἐφιλοξενήθη καὶ ὁ δικηγόρος—μὲ κατεύθυνον πρὸς τὴν Ραφίνα. Κατὰ τὴ διάρκειά τῆς διαδρομῆς ὁ «παλαιὸς συνάδελφος» ἀφηγήθηκε πῶς ἔμαθε τὴν εἴδησι τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματος.

—Ἐρχόμενα, εἶπε, ἀπ’ τὰς Ἀθήνας στὴν ἑπαυλὶ μου, μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου. Καθὼς περνοῦσα, λοιπὸν ἀπὸ τὸν «Σταυρὸ» εἶδα ἕναν ἄνθρωπο νὰ κάνῃ σήμα νὰ σταματήσουμε. ‘Ο ἄνθρωπος ἐπλησίασε στ’ αὐτοκίνητο καὶ μὲ πολλὴ εὐγένεια, μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἀστυνομικὸς διοικητὴς τῆς περιφερείας καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν πάρω μαζὺ μου, προσθέτοντας:

—Μοῦ τηλεφώνησαν ὅτι ἦ στὸν Ἅγιον Ἀνδρέα ἢ στὴν Ραφίνα—δὲν τοῦ εἶχαν καθωρίσει ποῦ ἀκριβῶς—εἶχε γίνεи τὸ ἔγκλημα τῆς νέας, ἀλλὰ...ἐπηυξημένης, Κάστρου.

«Ἐγώ, βέβαια, συνέχισα ὁ δικηγόρος, τὸν ἐπῆρα μαζὺ μου καὶ τὸν ἀπεβίβασα στὴν διασταύρωσι τὸν ὁδῶν ποὺ φέρουν πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀνδρέα καὶ τὴν Ραφίνα.

»—Ἄς κατέβω ἐδῶ, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ χρειασθῶ νὰ κάνω ἐρεῦνας, μοῦ εἶπε.

»Όταν ό αστυνόμος κατέβηκε, πήρε τόν δρόμο τής Ραφίνας. Φαίνεται πώς κάπου εκεί έγινε τό έγκλημα καί δέν θέλησε νά μοῦ τό πῇ, γιά διαφόρους λόγους. Έγώ όμως, είδατε... έσπευσα νά σᾶς τηλεφωνήσω άμέσως μόλις έφθασα στήν έπαυλί μου...»

Τό αὐτοκίνητο έσταμάτησε μπρός στήν άστυνομία τής Ραφίνας, οί συντάκται ώρμησαν μέσ' στό γραφείο τοῦ σταθμάρχου, ένώ από πίσω τοὺς άκολουθοῦσαν ό δικηγόρος κι' ό χωροφύλακας τοῦ 'Αγίου 'Ανδρέα. "Ένας νυσταλέος χωροφύλακας καθόταν επάνω στό τραπέζι τοῦ σταθμάρχου κι' άπ' τ' άνοικτό παράθυρο, κοιτοῦσε, μέ μισάνοικτα μάτια τή θάλασσα, πού φάνταζε κάτ' άπ' τό φῶς μιᾶς υπέροχης σελήνης, σάν άσῆμι.

—Ποῦ εἶναι ό κύριος Διοικητής ; ρώτησαν τόν χωροφύλακα.

Ξαφνιασμένος άπ' τήν άπρόσμενη αὐτή νυκτερινή επίσκεψη, πού διέκοψε τήν ρωμάντζα του, ό αντιπρόσωπος τοῦ νόμου, δέν άπάντησε άμέσως. Σέ δυό λεπτά όμως ξαναπήρε τό... θάρρος του καί εἶπε :

—Ό κύριος σταθμάρχης κάνει άνακρίσεις.

—Τό ξέρουμε, τό ξέρουμε, φώναξαν κι' οί τέσσερεις ξένοι. Πές μας όμως πού βρίσκεται, γιατί πρέπει νά τό δοῦμε ..

—Εἶναι στό καφενεῖο...

—"ΑΙ "Ωστε στό καφενεῖο έγινε τό έγκλημα;

Ό χωροφύλακας τρομοκρατήθηκε στό άκουσμα τής λέξεως καί ξυπνώντας γιά καλά ρώτησε:

—Έγινε έγκλημα;

—Δέν εἶπες καί σὺ πώς ό αστυνόμος εἶναι στό καφενεῖο γιά άνακρίσεις;

—Τί λέτε καλέ. Νόμιζα πώς εἴσαστε φίλοι του καί θέλησα νά σᾶς πειράξω. Εἶναι μέν στό καφενεῖο, αλλά παίζει... πρέφα!...

Τί συνέβαινε λοιπόν; Οὔτε ό σταθμάρχης τής Ραφίνας δέν εἶχεν ειδοποιηθῇ άκόμη;

—Μιά στιγμήούλα νά τόν φωνάξω, εἶπε ό χωροφύλακας άμέσως κατόπιν τρέχοντας στό παραλιακό καφενεῖο.

Σέ δυό λεπτά ό αστυνομικός σταθμάρχης έφθασε στό τμήμα άσθμαίνων. Οὔτε νά ρωτήση ποιοί ἦσαν οί έπισκέπται του δέν τόλμησε, γιατί—δπως έξωμολογήθῃ κατόπιν— ένόμιζε ότι επρόκειτο περί άξιωματικῶν τής «ύπηρεσίας σημάνσεως» οί όποιοί εἶχαν πάει γιά τό έγκλημα πού τοῦ άνήγγειλε ό ύφιστάμενός του, διακόπτοντας τήν πρέφα του στό πτό κρίσιμο σημείο.

—Δέν ειδοποιηθήκατε γιά τό έγκλημα; ρωτήθηκε.

Ό αστυνόμος — ένας καλός ένωμοτάρχης — έλαβε τό «προσῆκον»

ὑφος, ποῦ ἄφινε νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι κάτι ξέρει, χωρὶς ὁμῶς νὰ τοῦ ἐπιτρέπη τὸ «ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον» νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ.

—Χμ! Κἀτὶ ξέρουμε κι' ἐμεῖς, εἶπε σὲ λίγο καὶ σὲ τόνο κᾶπως... μυστηριώδη.

—Πές το λοιπὸν κύριε Διοικητά. Ποῦ ἔγινε τὸ ἔγκλημα;

Μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε ὑφος, ὁ «κύριος Διοικητής» ἀπάντησε:

—Ἐγινε μέσα στὸν συνοικισμό. Μὰ ἐγὼ δὲν θέλησα νὰ ἀνακατεῦθῶ, γιατί δὲν τὰ ἔχω καλὰ μαζί τους!...

Σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη στιγμή, ἡ δικαιολογία τοῦ σταθμάρχου — ἂν εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῇ δικαιολογία—θὰ προκαλοῦσε τοῦλάχιστον ἀγανάκτησι, μὰ τὴν ὥρα ἐκεῖνῃ ὅλα ἐφαίνοντο πιθανὰ καὶ τὸ μόνο ποῦ ἐνδιέφερε τοὺς συντάκτες ἦταν νὰ μάθουν ποῦ ἔγινε τὸ ἔγκλημα. Ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ἡ ἐφημερίδα δὲν εἶναι κάτι ποῦ μπορεῖ νὰ περιμένῃ.

—Δὲν πᾶμε μιά στιγμή στὸ συνοικισμό κύριε ἀστυνόμε;

—Ἐφ' ὅσον διατάζετε!...

Ὁ συνοικισμὸς ἔπλεε στὸ σκοτάδι. Οὔτε ἓνα φωτάκι, οὔτε ἡ ἐλαχίστη κίνησις φανέρωνε ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε διαπραχθῇ ἐκεῖ ἓνα τόσο ἀποτρόπαιο ἔγκλημα. Ὁ κύριος ἀστυνόμεος τὰ εἶχε χαμένα καὶ δὲν τὰ κατάρφερε νὰ συγκρατήσῃ ὡς τὸ τέλος τὴν συγκίνησί του.

—Δὲν μοῦ λέτε, κύριε... μοίραρχε, εἶπε γυρίζοντας σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς συντάκτες, μήπως θὰ παραπεμφθῶ στὸ συμβούλιο, ἐπειδὴ δὲν ἄρχισα ἐγὼ τίς ἀνακρίσεις;

Ὁ «μοίραρχος» τὸν καθυσόχασε, λέγοντας του ὅτι ἀρκεῖ νὰ εἶχε γίνῃ τὸ ἔγκλημα καὶ θὰ ἐπρότεινε τὴν... προαγωγή του. Ἀλλὰ πουθενὰ ἔγκλημα! Ὁ χωροφύλακας τοῦ ὑποσταθμοῦ τοῦ συνοικισμοῦ, τοῦ κάκου ἀναζητήθηκε παντοῦ, Στὸ τέλος ἐδόθηκε ἡ πληροφορία ὅτι «κοιμᾶται μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του».

—Πᾶμε στὴν παραλία μιά νὰ τηλεφωνήσουμε ἀπ' τὸ ἐστιατόριο, στὴ Διοίκησι χωροφυλακῆς· ἐπρότεινε ὁ ἐνωματάρχης.

«Ἀπασαί αἱ ἀρχαί» διευθυγθῆκαν στὸ παραλιακὸν ἐστιατόριο. Παρέες, παρέες πολλὰς γλεντοῦσαν ἐκεῖ. Σ' ἓνα ἀπόμερο τραπεζάκι. ἔπινε τὸ ἑκατοσταράκι του, ἓνας καλοντυμένος κύριος.

—Νὰ ὁ κύριος Διοικητής! φώναξε ὁ δικηγόρος, δείχνοντας τὸν καλοντυμένο κύριο.

Ὅλοι ἔτρεξαν πρὸς τὸν κύριο ἄνωτερο Διοικητή. Ὁ ἄνθρωπος τᾶχασε, μ' ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὸν δικηγόρο ποῦ τὸν φιλοξένησε στ' αὐτοκίνητό του.

—Θὰ πάρετε ἓνα μεζεδάκι; ἐπρότεινε σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε.

Ἐπενέβη ὁ ἐνωματάρχης:

—Κύριε Διοικητά· ρώτησε τρέμοντας ἐλαφρά, τέλειωσαν ἡ ἀνακρίσεις;

 Καὶ ἀφοῦ σῶπασε λίγο συνέχισε:

—'Εγώ ξέρετε δὲν μπόρεσα νᾶρθω γιατί εἶχα ἄλλες ὑποθέσεις.

Ὁ καλοντυμένος κύριος φάνηκε σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί τοῦ ἔλεγαν· κατόπιν ἔσκασε στὰ γέλοια.

—Ποιὸ ἔγκλημα καλέ ; Μήπως ἐκεῖνο τὸ ἀστεῖο πού εἶπα στὸν κύριο ἀπὸ δῶ, βγήκε στ' ἀλήθεια ; Κάνω, λοιπόν, γιὰ Σέρλοκ Χόλμς ;

—Μὰ δὲν ἦλθατε γιὰ ἀνακρίσεις ;

—'Εγώ ; Πρῶτα-πρῶτα δὲν εἶμαι ἀστυνομικός. Εἶμαι δυστυχῶς... ἀνεργος καὶ θέλω νὰ σκοτώνω τὸν καιρὸ μου, κάνοντας ἐκδρομές.

Τί ἦταν ἀπὸ τοῦτο; Ἦρθε τόσο ἀπροσδόκητα ἡ ἐξέλιξις τῶν... ἀνακρίσεων πού κανεῖς δὲν τόλμησε νὰ πῇ λέξι. Ἦταν τέτοια ἡ ἀπογοήτευσις ὄλων, πού οὔτε νὰ τὸν ... βρῖσουν δὲν μπόρεσαν. Ὅλοι ἐσώπασαν κι' ὁ καθένας μόνο κοιτοῦσε μὲ τὸν δικό του τρόπο, τὸν πρωτότυπο ἐπιδρομέα.

—Μὰ θὰ γινότανε ἔγκλημα καὶ δὲν θὰ ἔσπευδα νὰ κάνω ἀνακρίσεις ; εἶχε τὸ κουράγιο νὰ πῇ ὁ ἐνωμοτάρχης, νομίζοντας πάντοτε ὅτι οἱ συντάκται ἦσαν ἀνώτεροί του. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ξένο ἐπρόσθεσε:

—Ὅσο γιὰ σένα, κύριε, θὰ κοιμηθῇς ἀπόψε, στὸ τμήμα, γιὰ νὰ μάθῃς ν' ἀναστατώνῃς ἄλλη φορὰ τίς ἀρχές.

—Συμφωνῶ, ὑπῆρξεν ἡ θρασυτάτη ἀπάντησις.

Τὰ πράγματα ἐξελίχθησαν κινηματογραφικά. Ὁ ἐνωμοτάρχης ἐπλησίασε μιὰ στιγμοῦλα τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς συντάκτες, κάτι τοῦ εἶπε στ' αὐτὶ καὶ μετὰ κατευθύνθη πρὸς τὴν κουζίνα τοῦ μαγαζιοῦ. Σὲ λίγο ἀπ' τὸ τηλέφωνο τοῦ ἐστιατορίου οἱ «ἀπεσταλμένοι» εἰδοποίησαν τὸν διευθυντὴ τους, ὅτι δὲν συνέβαινε ἀπολύτως τίποτε.

—Νὰ ἐπιστρέψετε ἀμέσως ! διέταξε ὁ διευθυντὴς σὲ τόνον φωνῆς πού ἔδειχνε ἀπογοήτευσι.

—Μὰ θὰ ἀργήσουμε λίγο, γιατί μᾶς συνέβη κάτι ἀπρόοπτο...

—Τί ;

—Νά... παραγγείλαμε μπαρμπούνια τῆς ὥρας καὶ τηγανίζονται ! ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις πού ἐδόθη ἀπὸ τὸν ἕνα τῶν ἀπεσταλμένων, πού ἦταν ὁ ὑποφαινόμενος.

Κ. ΒΟΒΟΛΙΝΗΣ

—Χαρά 'στ'ονε πού δὲν γεννιέται· κι' ἂν γεννηθῇς, μὴν παντρευθῇς κι' ἂν παντρευθῇς, ὅχι παιδιά !

—Τὸ «ἂν» καὶ τὸ «θὰ» τὰ σπεῖρανε καὶ δὲν φυτρώσανε.

(Ἐεδῶρος Κολοκοτρώνης)